

Σωρὸς τὸ πρῶτον εἶμαι,  
Καὶ εἰς τὰ δάση κατοικῶ  
Καὶ εἰς τὸν κόσμον κεῖμαι.  
Πλὴν καταπιεζόμενον  
Ἐν προῖδν παράγω,  
Κ' ὠφέλειαν εἴ τὸν ἄνθρωπον  
Τὴν ἀναγκαίαν ἄγω.  
Καὶ πλούσιοι καὶ πένντες  
Δὲν δύνανται ν' ἀφήσουν  
Ἐμὲ τ' ὠφελιμώτετον,  
Οὐδὲ στιγμήν νά ζήσουν.  
Ἄλλ' ἔπειτ' ἀπορρίπτομαι  
Μ' ἀπέχθειαν μεγάλῃν,  
Ἀνωφελὲς νομίζομαι.  
Ὡς οὗτο ἔλθῃ πάλιν,  
Τῆς τελευταίας μου ζωῆς  
Τὸ στάδιον ἐκεῖνο,  
Ἐκ τοῦ ὁποίου κάλλιον  
Τὸ πρότερον προκρίνω.  
Διότι μὲ φορτάνουσι  
Τὸ δυστυχὲς χειμαίρας.  
Σκληρῶς μὲ κατακαίουσιν  
Καὶ φεύγω εἴ τούτῃ ἀέρας.  
— Θέλεις νά μ' εὖρης πάραυτα;  
Ἄν ἔχῃς νοῦν μ' εὐρίσκεις,  
Ἐμπρὸς σου τῶρ ἵσταμαι  
Καὶ μὴ μ' ἀναμνηνέσκῃς.

(ἡ λύσις προσεχῶς.)

N. K.

Ο

## ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

**Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ** καὶ ἡ ἐπιείκεια, αἱ δύο αὗται ἀναγκαιόταται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἀσέεται, συνεκάβησαν μετὰ τοῦ Λουδοβίκου IB' ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Καὶ ὑπουργὸς μὲν ἄριστος συνήργει καθ' ὅλα εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τοῦ Μονάρχου σκοποὺς· τὸ ἔθνος ὅμως πολὺ ἀπεῖχεν εἰσέτι τοῦ νά συμμορφωθῇ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλείως του, καὶ νά μεταβάλλῃ τὰ βάρβαρα καὶ ἄγρια ἥθη τῶν προγόνων του... Ἡ ἀπάθ. ὡπος δὲ πρὶ πάντων καὶ τυφλὴ πρόληψις διετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀκατανίκητον αὐτῆς ἰσχύν, καὶ τὴν διατηρεῖ ἐν μέρει καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὥστε, καὶ μ' ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ φῶτα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ αἰὼν μας ἐγκαυχᾶται, δὲν ἐλλείπουσιν ἐνίοτε περιστάσεις καὶ τὰ νῦν, καθ' ἃς τὸ σφόν τοῦτο ἔθνος τῶν Γάλλων μᾶς ὑπευθυμίζει ὅτι ὀφείλει τὴν καταγωγὴν του εἰς τοὺς Φράγκους, τοὺς ἀγρίους ἐκείνους κατὰστρεπτάς τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Ρωμαίων.  
Ἐφθός τις, ἐν νεαρᾷ ηλικίᾳ, ἐναγκαλισθεὶς τὰ ὀπλα ἔχαιρε τὴν γενικὴν ἀπάντων ὑπόληψιν καθ' ὅλην τὴν Αὐρηλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθε νά κατοικήσῃ. Παν-

ταχοῦ ἀντήχουν οἱ ἔπαινοι τοῦ Βαλμιέρου, καὶ καθ' ἐκάστην περὶ νέας τι ὡς ἀγαθοεργίας αὐτοῦ ἐλάλουν, τὴν ὁποίαν μάτην ἐκεῖνος ἐκ μετριοφροσύνης ἠγωνίζετο νά κρύπτῃ. ἔχων δὲ καὶ μαρφήν ὁμοίαν τῆς ἐσωτερικῆς του διαθέσεως ἀμέσως ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὴν φιλίαν καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἀνεζήτουν τὴν συναναστροφὴν του, αἱ δὲ γυναῖκες ἠγωνίζοντο ποῖα νά κερδίσῃ τὴν ἀγάπην του. Πλουσία τις γῆρα, εἰκοσιδιετής, καὶ ὠρχία, διεγείρασα εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν ἰδίαν κλίσιν τὴν ὁποίαν καὶ ἐκεῖνη ἡσθάνετο, κατεῖχε τὴν πρώτην εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ θέσιν. Τέλος δὲ οἱ δύο ἐρασταὶ καθωμολόγησαν τὴν ἀμοιβαίον αὐτῶν ἔρωτα, καὶ ὁ Βαλμιέρος, ἀγαπῶν καὶ ἀνταγαπώμενος, ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐκ τῆς συνενώσεως τῶν φιλουμένων ψυχῶν προερχομένην εὐλοκρινῇ καὶ ἄθολον εὐδαίμονίαν. Ἐντούτοις δ' ὑπόκρυφος τις μελαγχολία τὸν κατέτρεχε καὶ μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Λωρμεσάν, καὶ ἡ παρουσία μάλιστα τῆς γυναικὸς ταύτης τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι τοσοῦτον ἐλάτρευεν, ἐπηύσανεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν θλίψιν του. Συχνάκις τὸν διέφευγον στεναγμοὶ κρύπτοντες τὴν βαθεῖαν λύπην ἣτις τὸν κατέτρωγε, καὶ πολλάκις μετὰ τρυφερότητος κυττάζων τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, ἀνύψονεν ἀκολουθῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὥσανεὶ ἐπιπληξίς θέλων νά ἀπευθύνη πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ πολλάκις ἡ κυρία Λωρμεσάν ὠμίλησε περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ὑπανδρείας, μίαν τῶν ἡμερῶν τελευταίων προσέφερεν εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν χειρὰ της... Ἄλλ' οὗτος ἀπροσδοκῆτως πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς.  
— Τὸ βλέπεις, κυρία, εἶπε, πόσον εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου, καὶ... ποίας ἀξίας εἶναι τὸ γνωρίζω πολλὰ καλά. Κάνεις ἄλλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν ἔχει οὔτε μέρος τῶν θελητήρων καὶ τῶν χαρίτων σου, οὔτε μέρος τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον σὺ μόνῃ δύνασαι νά ἐμπνεύσῃς, πλὴν... συγχώρησόν με νά μὴ... Ἄ! Τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη μου νά ἦμαι ὁ ἀθλιέστατος πάντων.  
— Μήπως ἔχεις, κύριε, δομένον ἄλλοῦ τὸν λόγον σου; Βαλμιέρε! Εἶσαι τόσο ἀπίστος, ὥστε νά...  
— Μὲ ἀδικεῖς, κυρία, δὲν πρέπει σὺ νά μὲ νομίζῃς ἀχάριστον καὶ ἀπίστον. Ὁχ! Ποτὲ δὲν τὸ πιστεύω νά εὐρεθῇ ἀγάπη ὡς ἡ ἰδική μου. Τὸ πάθος μου μάλιστα ἡμέραν ἐξ ἡμέρας αὐξάνει, καὶ θέλω τὸ φέρειν καὶ ἔως εἰς τὸν τάφον.  
— Ἄν λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, τί ἐμποδίζειν εἰς τὴν ἐνωσίν μας; Οἱ γονεῖς σου;...  
— Οἱ γονεῖς μου, κυρία, οἱ γονεῖς μου! Καὶ ὁ νέος ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.  
— Ναί! Οἱ γονεῖς σου ἀποδοκιμαζοῦν αὐτὸ τὸ συν-οικέσιον;... Καὶ ἐγὼ ἔχω τόσο καλά εἶμαι ἀπὸ γένος.  
— Ἄ! κυρία! Ἡ φύσις σὲ ἐπροίκισε μὲ ὅλα της τὰ δῶρα, καὶ μεγάλη τιμὴ θέλει εἰσθαι διὰ τὸν ὅστις ἀξιώθῃ νά λάβῃ τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦ συζύγου σου. Διὰ τὰ καλά σου δὲν ὀμιλῶ. Τὰ θελητήρά σου ν' ἀπολαύσῃ τις.... ἐν βλέμμα, τῶν ὁματιῶν σου ἀποτελεῖ ὅλην τὴν εὐτυχίαν του.  
— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα σὺ ἀπορρίπτεις τὴν χειρὰ

μου! Βαλμιέρε! Ως πρὸς τὸν ἔρωτα μὴ νομίζης, ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι κατωτέρα σου. Εἶται εἰς βασιλικὴν ὑπηρεσίαν. Τοῦτο μὲ ἀσκεῖ. Διὰ τὴν κατάστασίν σου δὲν σὲ ἐρωτῶ διόλου! Ἄν ἡ τύχη σὲ ἡδίκησεν ὡς πρὸς τοῦτο, ὦ! ποῖαν ἡδονὴν θέλω δοκιμάσει νὰ σὲ ἐκδικήσω ἐγὼ, καὶ νὰ διορθώσω τὸ πρὸς σὲ σφάλμα τῆς.

— Οἱμοί! Εἴθε κυρία, τοῦτο μόνον νὰ ἦτο τὸ παράπονό μου. Τῶνόντι! ἡ κατάστασίς μου εἶναι ἀσήμεντος, καὶ ἔχω πολλὰ μικρὴν εισόδημα.

— Καὶ αὐτὸ, κύριε εἶναι ἡ αἰτία ἡ ὁποία σὲ ἐμπυδίζει ἀπὸ τὸ συνοικεσίον;.. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἐγὼ ἐπιθυμοῦν νὰ προέλθῃ ἡ εὐτυχία σου καθὼς εἰς τοῦτο καὶ ἐγὼ βασίζω τὴν ἰδικήν μου.

— Φάνει, κυρία, πολὺ πειράζεις τὴν αὐαισθησίαν μου. Ἐγὼ νὰ φαίνομαι ἀδιάφορος εἰς τὰς τότας σου καλωσύνας! Πίστευσέ με... δὲν ὑπάρχει τύχη σκληροτέρα τῆς ἰδικῆς μου! Μίσησόν με καλῆτερα, κυρία! πλὴν τί εἶπα; χωρὶς τὴν ἰδικήν σου ἀγάπην, χωρὶς τὸν ἔρωτά σου, καὶ μίαν στιγμὴν θέλω εἶσθαι ἱκανὸς νὰ βαστάσω τὸ βᾶρος ζωῆς ἡ ὁποία μὲ εἶναι τόσον μισητή;

— Δὲν σὲ ἐννοῶ καθόλου, Βαλμιέρε! Μὲ ἀγαπᾷς, σὲ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, τὴν κατάστασίν μου, τὴν καρδίαν μου, καὶ σὺ δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῇς εἰς τὴν τρυφερότητά μου! Σὲ τὸ ἐπαναλέγω, καὶ τίποτε ἂν δὲν εἶγες, καὶ ἀπὸ γένος ἑκατοντάκις κατώτερον τοῦ ἰδικοῦ μου ἂν ἦσιν....

— Ὄχι, κυρία, διόλου δὲν ἤθελες μὲ ἀγαπᾶν τότε, καὶ ἐγὼ πρῶτος ἀνθίσταμαι... πλὴν εἰς μάτην νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ εὐτυχίας τὴν ὁποίαν ἀδύνατον μὲ εἶναι ν' ἀπολαύσω! Πόσον τῶνόντι ἄξιος εἶμαι τῆς συμπαθείας σου! Πρόσκομμα ἀνυπερέβλητον μᾶς διαχωρίζει ἀπ' ἀλλήλων διὰ παντός. Διὰ τὸ συνοικεσίον τοῦτο πλέον ἄς μὴν ὁμιλοῦμεν. Ἄφες με ν' ἀποθάνω.. Κυρία, ἀναχωρῶ, διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδῃς τὴν θλίψιν ἡ ὁποία μοῦ διασπαράσσει τὰ σπλάγγχνα.

— Ὄχι, Βαλμιέρε. Νὰ μὴ φύγῃς! Νὰ μὲ φανερώσῃς τὴν αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως ταύτης... Δὲν θέλω τὸ ὑπομείνειν. Ἐξάπαντος ἡ λύπη θέλει μὲ φέρειν εἰς τὸν τάφον. Δὲν μὲ κρίνεις ἄξιαν τῆς ἐμπιστοσύνης σου; Νὰ ἴδῃς Βαλμιέρε, πόσον θέλω σοῦ ευκολύνειν ὅλας τὰς δυσκολίας.

— Ζαίνεις, κυρία, τὰς πληγὰς μου, ἀντὶ νὰ τὰς θεραπεύσῃς. Ἀνάγκη, σκληρὰ ἀνάγκη μοὶ ἐπιβάλλει νόμους.. Πίστευσόν με ὅτι σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, καὶ ὅμως μὲ ὅλην μου τὴν ἀγάπην, μὲ ὅλον μου τὸν ἔρωτα μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σου. Καὶ ὡς ἀστραπὴ ἔγινεν ἄφαντος ἐκ τῶν βλεμμάτων τὴν κυρίας Λωρμεσάν.

— Ὁ ἀχόριστος! ἐφώνησεν αὕτη, μὲ ἀφίνει μόνην καὶ λέγει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ! Καὶ ἀπὸ τότε ὁ ἔρως ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τοιαῦτα προφυλακτικὰ μέτρα; Ἄν μὲ ἡγάπα, ἔπρεπε νὰ ἔχη μυστικὰ ἀπὸ ἐμεῖ; Πῶς λοιπὸν εἶναι τὸ ἀνυπερέβλητον μεταξὺ ἡμῶν πρόσκομμα; Τρέχει δὲ πρὸς τὴν νεάνιδα Ἐλεονώραν, τὴν ἐιλικρινῆ αὐτῆς φίλην, εἰτελοῦσθαι ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἀκριβέθου Ἐλεονώρα, ἔλθε πρὸς βοήθειάν μου, ποτὲ, ποτὲ μεγαλητέραν ἀνάγκην τῆς φιλίας σου δὲν

ἔλαβον. Γνωρίζεις τὸ δυστυχὲς πάθος μου, καὶ ὅτι ὁ Βαλμιέρος εἶναι τῶνόντι ἄξιος τῆς ἀγάπης μου. Ἐπρόσμενες δὲ τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν ὁ σκληρὸς μὲ ἔδωκεν; Ἐξηγοῦμαι εἰς αὐτὸν τὸν ἄπιστον, ὁ ὁποῖος ἐτάραξε τὴν ἀνάπαυσίν μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπῆρε τὴν εὐτυχίαν μου, τὸν δειχόμενον πόσῃ δύναμιν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸν προσφέρω τὴν χεῖρά μου, καὶ ἐνῷ φαντάζομαι ὅτι μέλλει νὰ πετάξῃ εἰς τὸν βωμόν, τὸ πιστεύεις, ἀκριβὴ μου φίλη; μὲ ἀπορρίπτει ὁ βάρβαρος, ὁ ἀπάνθρωπος, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ θάνατός μου! Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω; μὲ λέγει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συζυγῇ μετ' ἐμοῦ.... Ἄν δὲν ἦτο τόσον τίμιος, δὲν ἦτο παραξένον νὰ φαντασθῶ ὅτι αλλοῦ ἔχει τὸν λόγον τοῦ δμῶν, ἀλλ' ὁ Βαλμιέρος ποτὲ δὲν μὲ ὠμίλει ἂν ἡγάπα ἄλλην παρ' ἐμέ. Μήπως τὸ κάμη ἀπὸ ἀλαζονείαν του; Ἄλλ' εἰς τὴν ἀγάπην εἰσχωροῦν ποτὲ τρωτὺται ἰδέαι; Ἄς ἦτον ὁ Βαλμιέρος καὶ χωρὶς κατάστασιν ὅλων δειλίου, ἥς ἦτο καὶ ἀπὸ ταπεινότητος γένος, χαρὰν μου ἤθελα τὸ ἔχειν νὰ τὸν ὀνομάζω συζυγόν μου. Τί φρονεῖς καὶ σὺ, φίλη μου;

— Καὶ μὲ ἐρωτᾷς ἀκόμη; Αἰσθάνομαι ὅτι ἂν ἡγάπων, τὰ αὐτὰ φρονήματα ἤθελα ἔχει καὶ ἐγὼ. Ναι, ἤθελα τὰ ἔχειν. Ὁ Βαλμιέρος εἶναι ἄξιος καὶ τῶν μεγαλητέρων θυσιῶν. Πόσον εὐτυχὴς εἶσαι, ἐπ' ἀληθείας, διότι ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ ἐκεῖνον εὐτυχῇ. Καὶ ἔρρηξε βαθὺν στεναγμόν.

Ἡ οὐχ ἦττον δ' ἐνάρετος καὶ ὠραία αὕτη νεάνις ἔξῃ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τινὸς θεοῦ τῆς, ὅστις καὶ δὲν παρημέλησε νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ἀναλόγως τῆς φυσικῆς τῆς ἱκανότητος. Ὁ κύριος χαρακτήρ αὐτῆς ἦτον ἡ σταθερότης. Πρὸ τινος δὲ καιροῦ ἡ Ἐλεονώρα εἶχε γίνῃ ἀνίσχυρος καὶ ἰδιότροπος, καὶ δὲν ἐπισκέπτετο τοσούτον συχνάκις τὴν κυρίαν Λωρμεσάν, ὡς καὶ πρότερον. Ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῆς σημαντικὴν κληρονομήσασα περιουσίαν, ἡ δύνατο ν' ἀπαιτῇ τὰ καλῆτερα μέρη, καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐπαρρησιάζοντο εἰς αὐτήν, τοὺς ὁποῖους ὅμως ἀπέρριψε, καὶ μ' ὅλας τὰς συμβουλὰς καὶ δεήσεις τοῦ θεοῦ τῆς, ὅν τινα οὐ μικρὸν ἐλύπει ἡ πεισματώδης αὕτη ἀντίστασις.

— Ὁ Βαλμιέρος εἰσερχεται μίαν ἐσπέραν, λίαν τεταραγμένος. Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνθα διέτριβε, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τί τρέχει. Ἐμβαίνει δὲ εἰς τὸ δωματίον του, γράφει ἐν γραμματίῳ, καὶ προσκαλέσας τὸν ὑπηρετὴν του.

— Φέρε, τὸν εἶπε, τὸ γραμματίον τοῦτο εἰς τὸν Δορνεῖον, καὶ ἄς μὴν ἐλλείψῃ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν σημειωμένον τόπον. Ἀκολουθῶν δὲ παραδίδεται εἰς βεβηλωμένην σιωπὴν. Ἡ λύσσα ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του. δάκρυα ἀκόμη τρέχουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Λαμβάνει δὲ τὴν ἀπόκρισιν.

Ὁ ἀξιοματικὸς οὗτος εἰς τὸ αὐτὸ ὑπηρετῶν σύνταγμα, τὸν προσμένει αὖρην τὸ πρῶτ', τὰς πέντε ὥρας, εἰς τὴν θύραν τοῦ \*\*\* — Ἐγὼ θέλω ὑπάγει πρὸ αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ Βαλμιέρος. Εὐκόλως δ' εἰκάζεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τιμῆς.

B. Π.

(ἀκολουθεῖ.)